

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 września 2017r. skierowanym przeciwko A. P. powód Powiatowy Bank Spółdzielczy w T. wniósł o nakazanie pozwanej zapłaty w postępowaniu nakazowym kwoty 103 490,27zł. z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie tytułem należności wynikającej z udzielonego pozwanej kredytu (pozew k. 3).

Zapadłym w dniu 14 listopada 2017r. nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 41). We wniesionych od powyższego nakazu zapłaty zarzutach z dnia 4 grudnia 2017r. pozwana przyznała fakt zaciągnięcia u powoda kredytu, którego ostateczny termin zapłaty przypadał na dzień 31 marca 2024r., podniosła jednocześnie, iż przedstawione przez stronę powodową dokumenty w postaci wyciągu z ksiąg bankowych powoda nie pozwalają na ocenę prawidłowości wypowiedzenia powyższego kredytu jak i sposobu wyliczenia dochodzonej pozvem należności (zarzuty k. 48 – 51).

Sąd ustalił, co następuje:

Na podstawie zawartej w dniu 25 kwietnia 2014r. umowy powód udzielił pozwanej kredytu inwestycyjnego w kwocie 125 000zł. na okres od dnia zawarcia umowy do dnia 31 marca 2024r. W par. 5 powyższej umowy zastrzeżono, iż niespłacona przez pozwaną w terminie rata bądź jej część następnego dnia staje się zadłużeniem przeterminowanym, oprocentowanym według zmiennej stopy procentowej równej czterokrotności wysokości kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Par. 9 ust. 1 pkt 4 powyższej umowy upoważnił z kolei powoda do wypowiedzenia kredytu w całości bądź w części w przypadku niedotrzymania przez pozwaną warunków udzielenia kredytu, w szczególności, gdy spłata kredytu, odsetek lub prowizji nie przebiega prawidłowo. Zgodnie z par. 10 ust. 1 termin wypowiedzenia kredytu wynosić miał 30 dni, w przypadku zaś zagrożenia kredytobiorcy upadłością – 7 dni i rozpoczynać miał swój bieg od dnia doręczenia pozwanej pisma powoda informującego o wypowiedzeniu umowy (umowa k. 5 – 12).

Doręczonym pozwanej w dniu 28 lipca 2017r. powód wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 14 dni należności głównej w kwocie 9 615zł., skapitalizowanych odsetek w wysokości 5 746,03zł. oraz kosztów w wysokości 20zł. W wezwaniu powyższym pouczone jednocześnie pozwaną o prawie do złożenia w terminie wniosku o restrukturyzację istniejącego zadłużenia w zakresie zmiany warunków lub terminów spłaty kredytu przy uwzględnieniu sytuacji finansowej i gospodarczej pozwanej (wezwanie k. 13, dowód doręczenia k. 14).

W dniu 8 września 2017r. powód sporządził wyciąg ze swoich ksiąg stwierdzający istnienie po stronie pozwanej zadłużenia z tytułu udzielonego jej kredytu w kwocie 96 150zł. tytułem należności głównej oraz 7 340,27zł. tytułem skapitalizowanych odsetek za okres do dnia 29 sierpnia 2017r. (wyciąg z ksiąg banku k. 4).

Sąd zważył, co następuje:

Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, strony wiązała umowa kredytu, który to kredyt wypowiedziany został przez powoda. Wypowiedzenie powyższe odpowiadało wymogom przepisu art. 75 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, stosownie bowiem do powołanego wyżej przepisu poprzedzone zostało wezwaniem do dokonania zapłaty w terminie nie krótszym niż 14 dni z jednoczesnym poinformowaniem pozwanej o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Kwestionując prawidłowość dokonanego wypowiedzenia pozwana nie wykazała faktu skorzystania z możliwości wystąpienia z takim wnioskiem, tym samym też nie sposób zasadnie zarzucać powodowi, jakoby ten nie podjął z własnej inicjatywy działań koniecznych do zweryfikowania sytuacji finansowej pozwanej, a to z tego względu, iż podstawą podjęcia takich działań mógł być dopiero wniosek o restrukturyzację, którego to wniosku pozwana – pomimo udzielenia jej stosowanego pouczenia w wezwaniu do zapłaty – nie złożyła. Z uwagi na powyższe, przyjąć należało, iż kredyt wbrew odmiennemu stanowisku pozwanej został skutecznie wypowiedziany, co skutkowało natychmiastową wymagalnością jego niespłaconej dotychczas części.

Nie sposób natomiast odmówić słuszności zarzutowi pozwanej nie wykazania przez stronę powodową wysokości powyższego zadłużenia. Oceny tej nie zmienia fakt przedstawienia przez powódkę wyciągu z prowadzonych przez nią ksiąg bankowych stwierdzającego wysokość zadłużenia pozwanego. Stosownie do brzmienia przepisu art. 485 par. 3 kpc. dochodzenie roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty stanowi podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Stosownie jednocześnie do brzmienia przepisu art. 95 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, moc prawna dokumentów urzędowych, którymi wciąż są sporządzone na podstawie ksiąg rachunkowych banków wyciągi podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, nie obowiązują w postępowaniu cywilnym. Tym samym też, o ile dla potrzeb uzyskania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym samo przedstawienie wyciągu z ksiąg bankowych było wystarczające, to zgodzić należy się ze stanowiskiem, iż po jego zaskarżeniu i zakwestionowaniu prawidłowości wyliczenia roszczenia strona powodowa dowodząc wysokości swojej pretensji na powyższym dokumencie nie może już przestać.

Wbrew tymczasem zgłoszonym w tym zakresie przez pozwaną zarzutom reprezentujący powoda zawodowy pełnomocnik nie przedstawił w toku postępowania wyliczenia wysokości dochodzonego pozwaną zadłużenia w postaci historii tegoż zadłużenia zawierającej szczegółowe informacje co do wielkości dokonanych przez pozwaną poszczególnych wpłat przed zaprzestaniem spłaty kredytu, jak i ewentualnych późniejszych wpłat, sposobu ich zarachowania na poczet kapitału jak oraz odsetek z jednoczesnym wskazaniem, w jaki sposób wpłaty te pomniejszyły roszczenie banku. Taka dopiero informacja umożliwiłaby pozwanej zgłoszenie zarzutów podważających prawidłowość powyższego wyliczenia wynikających np. z faktu nieuwzględnienia jakichkolwiek dokonanych na poczet zadłużenia wpłat, ich nieprawidłowego zarachowania na poczet długu, bądź też chociażby matematycznych błędów, którymi dotknięte miałyby być przedstawione przez powódkę wyliczenie. Stanowisko odmienne prowadziło do przerzucenia na pozwaną ciężaru udowodnienia okoliczności niemożliwych, regułą jest bowiem, iż wierzyciela obciąża ciężar udowodnienia faktu powstania samego długu i jego wysokości, w sytuacji zaś kwestionowania rozmiaru zadłużenia na dłużniku ciąży ciężar udowodnienia okoliczności świadczących o tym, iż jego zobowiązanie podlegało umorzeniu bądź to w całości bądź też w określonej części, z okoliczności takich bowiem to dłużnik wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Zaniechanie przedstawienia takiego wyliczenia uniemożliwiło pozwanej jak i sądowi dokonania oceny jego ewentualnej prawidłowości, co skutkowało musi uchyleniem nakazu zapłaty i oddaleniem powództwa jako nieudowodnionego co do jego wysokości. Wbrew stanowisku pełnomocnika powoda, sam wyciąg z ksiąg bankowych wyliczenia takiego nie mógł zastąpić, uznanie bowiem powyższego dokumentu za wystarczający równoznaczne byłoby bowiem z ograniczeniem roli sądu do jedynie do „zatwierdzenia” sporządzonego przez wierzyciela oświadczenia o istnieniu wierzytelności. W takim też przypadku pomimo rozpoznawania sprawy w trybie procesowym zadania sądu nie odbiegałyby w istocie od tych, które ciążyły na nim w postępowaniu o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, a które sprowadzały się jedynie do sprawdzenia formalnej poprawności bankowego tytułu egzekucyjnego bez możliwości merytorycznego badania rozmiaru stwierdzonego takim tytułem roszczenia. Postępowanie takie jednak jako nadmiernie uprzywilejowujące banki, zostało z porządku prawnego wyeliminowane. Wobec tego, iż w postępowaniu procesowym, w którym bank dochodzić może obecnie swoich roszczeń stwierdzonych wyciągiem ze swoich ksiąg, na wierzycielu – w przypadku zakwestionowania zasadności jego żądania przez pozwaną – ciąży dalej idące ciężary procesowe, którym strona powodowa nie sprostała, należało na podstawie art. 496 kpc. orzec o uchyleniu nakazu zapłaty i oddaleniu powództwa w całości.

Rozstrzygnięcie o pobraniu od powoda nieuiszczonych przez pozwaną kosztów sądowych w postaci opłaty od zarzutów zapadło zgodnie z przepisem art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 par. 1 kpc.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki